

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 251/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 1 P 53/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2016 (faxom) a 21. marca 2016 (poštou) doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 P 53/2015.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že od 12. mája 2015 prebieha na okresnom súde konanie o jeho návrhu na zverenie maloletého syna do jeho osobnej starostlivosti a o určenie výživného. Keďže za 10 mesiacov nie je toto konanie skončené a nebol vydaný ani rozsudok, sťažovateľ, opisujúc priebeh tohto konania a úkony jeho účastníkov, sa domnieva (poukazujúc na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku), že v jeho právnej veci došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem toho sťažovateľ poukazuje aj na to, že osobne sa domáhal zjednania nápravy u predsedníčky okresného súdu (zákonnej sudkyne), keď podal aj sťažnosť na zbytočné prietahy 11. novembra 2015, ktorú neskôr riešil aj nadriadený súd a posúdil ju ako nedôvodnú.

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 P 53/2015 porušené bolo. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € a úhrady trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 170/06).

7. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je námietka porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom (nečinnosťou) okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 P 53/2015.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná. Vo vzťahu k základnému právu podľa ústavy a právu podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci

v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010, I. ÚS 630/2013).

9. Ústavný súd sa osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

10. Reagujúc na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti, ústavný súd zistil, že samotné konanie, ktoré začalo 12. mája 2015, ku dňu podanej sťažnosti (21. marca 2016) trvá celkovo 10 mesiacov, a už len z tohto pohľadu sa jeho námietky javia ako nedôvodné. Navyše, okresný súd, ako vyplýva z odpovede Krajského súdu v Žiline na jeho sťažnosť Spr. 11110/15 z 30. novembra 2015, dvakrát rozhodoval o návrhoch sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia a vec v dôsledku jeho odvolania posudzoval aj odvolací súd, ktorý napokon aj rozhodol v prospech sťažovateľa a predbežne zveril maloletého syna do jeho osobnej starostlivosti, matku zaviazal platením výživného a tiež upravil styk maloletého dieťaťa s matkou. Okrem toho okresný súd nariadil aj tri pojednávania a na poslednom z nich 18. marca 2016 rozhodol vo veci samej rozsudkom. Neprichádza preto podľa názoru ústavného súdu do úvahy, aby doterajší namietajúci postup okresného súdu počas 10 mesiacov, keď riadne konal a vo veci samej aj rozhodol, reálne znamenal možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označených práv sťažovateľa. Na toto konštatovanie ústavného súdu nemá žiadny vplyv ani nedodržanie stanovenej šesťmesačnej lehoty na rozhodnutie v takýchto veciach podľa zákonného predpisu, pretože automaticky jej porušenie ešte neznamená aj zistenie ústavnej intenzity nečinnosti súdu.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. I. ÚS 191/2015).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016